

lette disses Anvendelse i Praxis, udgive Tabeller til Hjælp ved deres Omsætning i Kronmynt; thi derved ledes Befolkningen til vedblivende at benytte den gamle Rigsmyntberegning.

Det forekommer os etheller at være saa særdeles betænkeligt for den lovgivende Magt at overdrage og for Regjeringen at modtage en almindelig Bemyndigelse til at omskrive alle ved Lov fastsatte Betalinger. En saadan Bemyndigelse vilde ganske vist i formel Henseende være extraordinær, men lod sig dog meget vel forsvare i Betragtning af de særlige Forhold, hvorunder den var givet, og i Realiteten vilde den ikke være saa særdeles vidtgaaende. Det eneste Tilfælde, hvor Betænkeligheder muligen kunde opstaae, er ved Omskrivningen af Soldtarifen; men en Undersøgelse af denne vil vise, at ved alle saadanne Positioner, som i finansiel eller almindelig økonomisk Henseende have større Betydning, kunne Satserne udtrykkes i Kronmynt, enten med fuldstændig Nøiagtighed eller med Afrundinger, der efter vor Formening ere saa smaa, at de aldeles ingen Indflydelse kunne udøve. Vi foreslaae derfor, at der gives Paragrafen følgende Affattelse:

„Søvrigt paaligger det alle offentlige Myndigheder og Communalbestyrelser, forinden den nye Regningsenhed træder i Kraft, at omsætte og offentliggjøre de af dem fastsatte Taxter og alle lignende Betalingsbestemmelser, hvorhos Regjeringen bemyndiges til at foranstalte dette med Hensyn til alle i Rigsmynt fastsatte Afgifter og lovbestemte Betalinger.“

Til §§ 6—9.

Det vil være aldeles umuligt samtidigt med Indførelsen af den nye Regningsenhed at høre Afdgangen til at benytte den nuværende Rigsmynt som lovligt Betalingsmiddel, fordi det herværende Myntværksted, selv med den største Anstrængelse, og selv om Tidspunktet for den nye Regningsenheds Indførelse udskydes længere end ønskeligt, dog ikke vil være istand til før efter et længere Tidsrum's Forløb at præstere den fornødne Mængde af den nye Mynt, Hoved- og Skillemynt tilfammen.

I Mellemtiden, fra Indførelsen af den nye Regningsenhed og indtil de gamle Rigsmynter kunne sættes ud af Circulation som lovligt Betalingsmiddel, maa de nye Kronmynter og de gamle Rigsmynter nødvendigvis cirkulere jævnsides som lovligt Betalingsmiddel, med Kronen som Regningsenhed. I § 6 have vi derfor fastsat, til hvilken Værdi i Kronmynt de nuværende Rigsmyntstykker enkeltvis og i samlede Beløb skulle modtages som god Betaling og i sin Tid indfries af Statskassen (§ 9).

Magtet det maa antages at følge af Udtrykkene i § 6, at saalænge Rigsmynt kan benyttes som lovligt Betalingsmiddel ved Siden af Kronmynten, skulle ogsaa Nationalbankens, paa Rigsmynt lydende, Sedler vedblive at gaae jævnsides med de paa Krondaler lydende Sedler, saaledes at hver Rigsdaler regnes lig to Krondaler, har Commissionens Flertal dog, i Betragtning af, at en Tvivl herom, hvis den udbredtes i videre Kredse kunde give Anledning til Misforstaaelse med Hensyn til Anvendeligheden af Bankens Rigsmyntsedler, anseet det for rigtig i Loven udtrykkeligt at omtale dette Forhold (§ 7).

Til Slutning tillader Commissionen sig endnu allerunderdantigst at henlede Deres Majestæts Opmærksomhed paa Uønskeligheden af Forandringer i adskillige Forhold, der staae i nærmere eller fjernere Berøring med Overgangen til den nye Myntfod.

10. I Handelen med ædelt Metal anvendes nu det fra Kjøbenhavns Susterkammer udgaaede Sølvvægtspund, der er $\frac{10}{17}$ af et danst Handelspund og altsaa veier 470,588 Gram. Denne Vægtenhed staaer saaledes i et meget brudt Forhold til Grammet, der næsten overalt benyttes som Vægtenhed ved Omsætning af ædelt Metal, og som ligeledes er lagt til